

Chương 18

Tháng Hai, năm Trùng Hy thứ mười tám. Vương sư đã thuận lợi đoạt lại hai mươi ba châu phủ, toàn quân đang chống chọi với mùa đông khắc nghiệt, chuẩn bị tập trung tinh thần chinh phục đế đô.

Dương Thù đích thân dùng bút son đánh dấu đường hành quân trên bản đồ, ra hiệu cho chúng tướng hạ lệnh xuất phát.

Bình Thành quân không thạo tấn công chỉ giỏi bao vây, bởi vậy trước nay Dương Thù vẫn luôn sắp xếp đội quân này dẫn dụ địch hoặc đoạn hậu. Ngụy vương không hiểu dụng ý của hoàng đế, cho rằng Dương Thù nghi kỵ mình công cao át chủ nên cố ý chèn ép Bình Thành quân, bởi vậy ông vẫn mang bất mãn trong lòng. Còn Dương Thù lại cảm thấy bản thân ngoài việc có hơi thiên vị đội cấm quân do mình trực tiếp quản lý, đối với bốn đội quân Vương sư về cơ bản đều công bằng như nhau, nên cho rằng Ngụy vương cậy công kiêu ngạo. Hai người bận rộn quân vụ, ít có thời gian chuyện trò nên một năm nay nếu có bất đồng ý kiến về việc chinh chiến, họ cũng không để ý gìn giữ hòa khí như những ngày đầu. Bởi vậy, lần xuất binh này Ngụy vương không muốn đứng nhìn ba đội quân khác chiếm thế thượng phong, lấy lý do làm phòng tuyến phía tây, yêu cầu Bình Thành quân xuất binh theo một tuyến đường khác. Dương Thù nôn nóng thành công, lại không muốn có liên quan đến lão vương gia nên đã gật đầu đồng ý.

Sau khi xuất chinh, mặc dù thỉnh thoảng cũng gặp khó khăn, nhưng Diêm Linh quân chưa từng đại bại lần nào nên lần này được tiến quân ở tuyến giữa. Dưới lá vương kỳ bay phấp phới, Diêm Linh quân liên tiếp chiếm đóng ba thành trì, khí thế bừng bừng, rất nhanh đã tiến sát sông Lạc Thủy.

Trước đêm chuẩn bị vượt sông, Dương Thù nhận được một tin cấp báo khiến cho hắn không khỏi hoảng hốt.

Tin cấp báo này do tướng quân đóng tại Lật Châu gửi đến, trong thư nói Mạnh Thích Thanh đã ngấm ngấm gửi quốc thư cho thủ lĩnh bộ tộc du mục ở phía đông Đại Uyên, lấy vùng đất màu mỡ làm điều kiện, thỉnh hắn thống lĩnh hơn vạn kỵ binh cướp bóc những châu phủ lân cận, đến nay Lật Châu đã ở trạng thái cấp bách, đang phải cố gắng cầm cự.

Lật Châu và các châu phủ nhỏ xung quanh ba mặt nam, bắc, tây đều đã thuộc quản lý của Vương sư, bộ tộc du mục ở phía đông rất ít khi dám mạo phạm đến trung nguyên, bởi vậy đã không cử trọng binh ở lại trấn thủ. Các châu phủ cùng

lắm chỉ có khoảng hai ngàn binh mã, nếu không được ứng cứu kịp thời thì thất thủ trước hàng vạn kỵ binh là chuyện một sớm một chiều.

“Bệ hạ, người du mục hành sự lỗ mãng, lòng tham vô đáy, bọn chúng cho rằng Mạnh Thích Thanh vẫn còn đại diện cho triều đình trung nguyên nên mới dám ngông cuồng như vậy.” Trịnh Lâm khuyên giải, “Bọn chúng quen sống trong giá lạnh, mặc dù dũng mãnh nhưng lại không giỏi công thành, chẳng qua chỉ là ngựa ngáy chân tay, bệ hạ không cần phải lo lắng.”

“Vấn đề là bọn chúng động binh không đúng thời điểm. Khí thế Vương sư đang trên đà, không ngờ lại phải chia nhỏ.” Dương Thù gằn giọng.

Tả tham tướng Phí Thiên Ân lớn tiếng, “Bệ hạ, Vương sư không thể quay về, chi bằng lệnh cho đội quân của các châu phủ khác đến ứng cứu.”

Ứng Lâm chậm rãi lắc đầu, “Quanh đó chỉ có Hàn Châu mới đủ binh lực để ứng cứu, nhưng Hàn Châu lại ở phía bắc Lật Châu, lệnh đến nơi thì còn có thể kịp thời ứng cứu những châu phủ nhỏ khỏi vó ngựa giày xéo của bọn chúng không? Xem chừng chỉ còn cách điều động Vương sư là nhanh nhất.”

“Nhưng Thanh Ích quân đang ở Công Nhuệ Châu, Tế Châu quân đã đến Quy Châu, lẽ nào phải điều động Diệm Linh quân sao?” Phí Thiên Ân hừ một tiếng, không có vẻ coi trọng cho lắm, “Chỉ là mấy châu phủ nhỏ nhoi, cho dù mất đi cũng có gì gấp gáp, đợi đến khi chúng ta thu phục kinh đô sẽ lập tức giết sạch đám thổ phi đó!”

Nghe luận điệu này, Ứng Sùng Ưu lập tức nhíu mày.

“Im ngay!” Dương Thù mặc dù đã chinh chiến sát phạt nhiều năm, trái tim cũng trở nên sắt đá hơn, nhưng suy cho cùng vẫn do một tay Ứng Sùng Ưu dạy dỗ, liền lên giọng trách mắng, “Tôn chỉ của Vương sư là bảo vệ giang sơn bách tính, những châu phủ này tuy nhỏ, nhưng bách tính ở đó cũng là con dân Đại Uyên ta, nếu trăm giương mắt đứng nhìn thì không phải cũng giống như phản tặc họ Mạnh kia sao?! Trịnh Lâm, chuẩn bị quay về phương bắc, tốc chiến tốc thắng!”

“Tuân chỉ.” Trịnh Lâm khom lưng nhận lệnh, “Khởi bẩm bệ hạ, bên kia sông Lạc Thủy nếu như Hịch Ninh quân vẫn còn tập trung thì cũng tối thiểu trên dưới năm vạn, nếu bọn chúng nhân lúc quân ta bắc tiến mà tấn công thì họa không hề nhỏ!”

“Trẫm cũng đã nghĩ đến việc này, lập tức truyền chỉ dụ do đích thân trẫm viết, gửi đến Ngụy vương, lệnh cho Bình Thành quân chuyển hướng về đông, phòng vệ dọc hạ lưu sông Lạc Thủy, làm lá chắn cho quân ta. Đợi đến khi dẹp yên tộc người du mục sẽ quay lại tiếp tục nam chinh. Như vậy cùng lắm chỉ là kéo dài việc chiếm lại kinh thành thêm hai tháng mà thôi, cũng không có gì trở ngại lớn, chư khanh thấy thế nào?”

Chúng tướng đồng thanh, “Bệ hạ anh minh!”

Ứng Sùng Ưu thấy Dương Thù có thể ghìm lại tâm trạng nóng vội thu phục đế đô, lấy việc bảo vệ quốc thổ, con dân làm trọng, trong lòng vui mừng muôn phần. Trong lúc giúp Dương Thù viết chiếu thư cho Ngụy vương, Ứng Sùng Ưu đã khen ngợi một câu.

“Lâu rồi mới được nghe phu tử khen trẫm.” Dương Thù mừng rỡ mỉm cười, “Trẫm còn tưởng mình bị vứt bỏ rồi.”

“Người cũng đã lâu không tùy tiện nói đùa nữa.” Ứng Sùng Ưu trừng mắt nhìn Dương Thù.

“Nếu lần này thấy trẫm quyết định đúng đắn thì cũng không thể chỉ khen một vài câu là được.” Dương Thù ngẩng đầu, dang rộng hai tay, “Ôm trẫm một lát giống ngày trước.”

“Bệ hạ! Người vẫn còn là trẻ con sao?”

“Trong này cũng không có người nào, chỉ ôm một cái thôi mà.”

Dương Thù thấy tâm trạng của Ứng Sùng Ưu khá tốt, nên nhân cơ hội này làm nũng, quàng tay ôm chặt chàng vào lòng. “Sùng Ưu, ngày mai trẫm sẽ thăng chức cho người làm khu tướng thiếu phủ được không?”

“Tại sao phải thăng chức?”

“Các thân tử khác trong thời gian luyện binh ở Bình Thành đều đã được thăng chức, chỉ có người lúc nào cũng từ chối.”

“Thần không phải là võ tướng công trạng hiển hách, tất nhiên không thể thăng chức quá nhanh được.”

“Nhưng người luôn theo trẫm xông pha nơi chiến trường hiểm ác.”

Dương Thù không vui, “Trẫm luôn cảm thấy, người không đồng ý chức cao, như đề chuẩn bị sau này có thể dễ dàng rút lui khỏi triều đình. Trẫm cảnh cáo người, đừng có dự định như vậy, trẫm chết cũng không để người ra đi.”

“Thần biết rồi.” Ứng Sùng Ưu đáp bừa, gỡ cánh tay Dương Thù xuống, “Chiếu thư viết xong rồi, mau phái người đem cho Ngụy vương, mặc dù phải đợi đến tối mới có thể âm thầm xuất phát nhưng sớm vẫn còn hơn muộn.”

“Tuân lệnh!” Dương Thù đắc ý trả lời, đoạn gọi một viên tướng lanh lợi làm đặc sứ truyền ngự chỉ, đem theo một đội binh mã hướng về phía tây.

Đêm hôm đó, Diệm Linh quân âm thầm thu trại xuất phát, bôn ba suốt một ngày đêm cuối cùng cũng đã đến Lật Châu, dựng trại cách thành ba dặm về phía nam.

Nếu so sánh với Hịch Ninh quân được luyện tập bài bản, trang bị kỹ càng thì đám kỵ binh du mục không có chiến pháp gì chỉ là một đám người lỗ mãng. Lần đầu tiếp chiến, Dương Thù đã cảm thấy phần thắng nắm chắc trong tay, giao toàn quyền cho Trịnh Lâm tiến hành đợt tiêu diệt cuối cùng, bản thân lưu lại trong doanh trại đánh cờ với Ứng Sùng Ưu.

Khi nghe thấy tiếng “giết” vang dậy xung quanh, năm trăm quân trấn thủ doanh trại không khỏi giật mình.

“Bệ hạ! Bệ hạ! Hịch Ninh quân... là Hịch Ninh quân...” Tiêu Hùng Phong đội trưởng Vũ Lâm quân xông vào trướng, lớn tiếng gọi.

“Nói láo! Xung quanh đây sớm đã bị quân ta thu phục, sao có thể có Hịch Ninh quân.”

“Phía nam... Bọn chúng âm thầm đi dọc theo phía nam đến, dẫn đầu cũng có khoảng năm ngàn quân...”

“Không thể nào!” Dương Thù hét lên một tiếng, “Phía nam trẫm đã bố trí Bình Thành quân phòng thủ, bọn chúng sao có thể ngấm đến đây mà không có chút động tĩnh gì! Trừ phi...”

Ứng Sùng Ưu và Dương Thù nhìn nhau, mặt hai người trắng bệch như tuyết.

Trừ phi Bình Thành quân căn bản không thiết lập tuyến phòng thủ theo chiếu thư, phơi ra điểm yếu của Diệm Linh cho Hịch Ninh quân tiến đánh.

“Bệ hạ, bọn chúng sắp kéo đến đây rồi!”

“Cấp tốc thông báo cho Trịnh đại tướng quân, lệnh cho quân mau đến hộ giá!” Ứng Sùng Ưu bước vội lên trước, giọng gấp gáp.

“Dương Thần đại nhân đã đích thân đi, nhưng Hịch Ninh quân âm thầm bao vây, chia cắt doanh trại và con đường phía trước, cho dù Dương Thần đại nhân có mạo hiểm thoát khỏi vòng vây hoặc đại tướng quân phát hiện hậu phương có điều bất thường quay về ứng cứu thì e rằng cũng đã muộn! Bệ hạ mau thay y phục, mặt tướng có chết cũng phải bảo vệ bệ hạ an toàn!” Nói xong, Tiêu Hùng Phong bật dậy cùng Ứng Sùng Ưu giúp hoàng đế trút bỏ long bào, mặc trang phục luyện tên, ép hẳn mặc áo giáp của đội cận vệ Vũ Lâm.

Lúc này phía bên ngoài đã có tiếng chém giết vang rền, ba người liền xông ra khỏi trại, chỉ lờ mờ nhìn thấy tướng sĩ bị bao vây, vội vàng quan sát xung

quanh, khó mà xác định được quân số của địch, doanh trại lúc này cũng chỉ có năm trăm quân hộ vệ Vũ Lâm và thị vệ của các đại thần.

“Dương Thù,” Ứng Sùng Ưu nghiêng rặng, tay nắm chặt kiếm, ánh mắt trở nên dữ dằn, lớn tiếng, “Mau lên ngựa! Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách phá vòng vây xông ra ngoài!”

Dương Thù không nói thêm lời nào, cùng mọi người nhảy lên ngựa.

Biết rõ địch sẽ bố trí binh lực tập trung ở phía quân chủ lực của Trịnh Lâm nên toàn đội đã chọn phía tây bắc, dốc toàn lực chém giết.

Trận ác chiến một mất một còn, máu chảy thành sông, vô cùng thương tâm. Trong cảnh tượng chém giết tưởng chừng không còn lối thoát, vệ binh Vũ Lâm bên cạnh càng lúc càng ít, thân tử tùy giá cũng dần dần phân tán, đến cuối cùng bên cạnh Dương Thù và Ứng Sùng Ưu chỉ còn lại Tiêu Hùng Phong và vài tướng sĩ thương tích đầy mình.

“Dương Thù! Dương Thù!” Ứng Sùng Ưu nhìn những vết thương cứ nhiều thêm trên cơ thể Dương Thù, trong lòng vô cùng đau đớn, “Người đừng để ý đến ta nữa! Hãy lo lấy thân mình!”

Dương Thù không nói lời nào, vung kiếm đâm chết tên lính đang nhắm vào bên trái Ứng Sùng Ưu, đoạn giật mạnh dây cương.

“Bệ hạ, người của chúng càng lúc càng ít, xem ra chúng ta sắp phá vỡ được vòng vây rồi!” Tiêu Hùng Phong gọi lớn, “Người và Ứng đại nhân đi trước, mặt tướng đoạn hậu cho người!”

Ứng Sùng Ưu quay ngựa, phán đoán phương hướng, lấy tay ra hiệu cho Dương Thù, hai người chém phải giết trái tiếp tục đi về hướng tây bắc. Quả nhiên chẳng bao lâu phía trước đã không còn quân địch, chỉ có âm thanh chém giết từ đằng sau vọng đến.

Trong bụi đất mù mịt, ngựa của Ứng Sùng Ưu đột nhiên hí dài một tiếng, ngã lăn trên mặt đất, kéo thế nào cũng không đứng dậy.

“Bệ hạ, người đừng để ý đến thân, mau đi đi!”

Dương Thù trừng mắt, không nói lời nào cứ thế kéo chàng lên trước, hai người cùng cưỡi một con ngựa tiếp tục phi đi.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, một con sông quanh co chặn đường, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng thuyền hay cây cầu nào, tiếng vó ngựa phía sau lại mỗi lúc một gần, âm thanh dày đặc tựa tiếng mưa rơi.

Ứng Sùng Ưu hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn, “Dương Thù... người bằng lòng nhảy xuống cùng thân không?”

Dương Thù nhìn sâu vào mắt Ứng Sùng Ưu, mỉm cười, “Được.”

“Vậy mau cởi bỏ áo giáp!”

“A!”

“Còn ‘a’ gì nữa, chúng ta phải bơi đến bờ bên kia, mặc giáp sắt thì sao bơi được.”

“Nhưng... người cũng biết trẫm không biết bơi...”

“Bơi vậy mới hỏi người đồng ý hay không, người không phải đáp ‘được’, rồi sao, mau cởi ra!”

“Trẫm cứ tưởng...” Dương Thù lẩm bẩm, nhưng trước vẻ mặt không chút dao động của phu tử, hấn bắt đắ dĩ cởi bỏ áo giáp, hai người cùng lúc nhảy xuống nước.

Đối với người không biết bơi mà nói, cảm giác khi nước chảy qua đầu vô cùng đáng sợ, Dương Thù cũng vậy. Sau một hồi chân tay khua loạn xạ, một cánh tay vòng qua cổ, nhẹ nhàng nhắc đầu hấn nhô lên khỏi mặt nước.

Lúc này, thể lực của Ứng Sùng Ưu đã yếu đi rất nhiều, trong tay còn kéo theo một người không biết bơi, chàng chỉ còn cách lợi dụng dòng nước, cố gắng vũng vẩy đến bờ bên kia, bám vào một hòn đá trên bờ, hần hển không nói thành lời.

Vừa đặt chân lên đất, Dương Thù liền có đất dụng võ, đẩy mạnh thất lưng Ứng Sùng Ưu. Khi hai người đã núp sau một hòn đá lớn, Dương Thù nhẹ nhàng xoa lòng ngực cho Ứng Sùng Ưu để chàng thấy dễ chịu hơn một chút.

“Nơi này không thể ở lâu,” vừa thở đều trở lại, Ứng Sùng Ưu liền nói. “Chúng ta phải đi sâu vào rừng, tìm một nơi ẩn nấp kín đáo, ‘truy binh bám riết không buông có lẽ vì chúng đã biết người là hoàng thượng, tuyệt đối không được khinh suất.’”

Dương Thù gật đầu, đoạn diu chàng đứng dậy, “Người còn gắng gượng được không?”

“Không sao, thân cũng không bị thương nhiều, chỉ hơi mất sức. Mau đi thôi.”

Hai người cùng trấn tĩnh, diu nhau tiến sâu vào rừng. Cả hai không dám đi đường mòn, chỉ chọn lựa những lối đi rậm rạp khó thấy. Dọc đường gai đâm

cánh quệt, khắp mặt và tay hai người đều có những vết thương nhỏ, vừa tê vừa nhức, vừa ngứa vừa đau, vô cùng khó chịu.

Khoảng nửa canh giờ sau, người nhất quyết đi trước mở đường là Dương Thù bỗng dần thở dốc, chân tay run rẩy, cố gắng gượng thêm một hồi nhưng cuối cùng không thể tiếp tục được nữa, bèn ngã lăn xuống đất.

Ứng Sùng Ưu hoảng hốt bỏ nhào lên phía trước ôm chặt lấy hắn, cảm thấy cơ thể Dương Thù đang nóng rực, nhìn kỹ một hồi phát hiện trên người hắn có đến bảy, tám vết thương, trong đó có một vết thương sâu dài khoảng mười phân, may mà không ảnh hưởng đến tính mạng.

“Dương Thù, người cố gắng gượng một lát, thân đi tìm nước uống, người hãy đợi thân!” Lòng Ứng Sùng Ưu nóng như lửa đốt, nhìn trước nhìn sau không thấy dấu truy binh liền đặt Dương Thù xuống đất, dùng lá cây phủ lên, đứng dậy đi tìm nước và thảo dược. Đi chưa được bao xa thì chàng phát hiện một hang động kín đáo, vội vàng quay trở lại, dốc hết sức công Dương Thù leo lên dốc, chui vào trong hang. Chàng gạt những hòn đá nhỏ sang một bên lấy chỗ đặt Dương Thù xuống. Chưa kịp thở, Ứng Sùng Ưu lại tiếp tục ra ngoài tìm nước uống và cây thuốc.

Bắt đầu từ lúc này, vận may của chân long thiên tử Dương Thù dường như mới dần dần khôi phục. Ngay bên cạnh sơn động, Ứng Sùng Ưu không chỉ tìm thấy nước suối sạch mà còn tìm được một số loại thảo dược có tác dụng cầm máu trị thương. Những năm trước, chàng thường ngao du bên ngoài, kỹ năng sinh tồn tương đối tốt. Chàng gom lá khô, dùng hai hòn đá đập vào nhau, nhanh chóng nhóm lên một đống lửa, vừa hong khô áo vừa sưởi ấm cho Dương Thù.

Dương Thù dù sao cũng là thiếu niên cường tráng, sau khi uống vài ngụm nước suối và đắp lá thuốc đã dần dần tỉnh táo lại. Con người khề động dậy, hần liếc nhìn Ứng Sùng Ưu đang túc trực bên cạnh.

“Đừng sợ... sẽ nhanh khỏi thôi... đừng sợ...” Những ngón tay thon dài của Ứng Sùng Ưu đặt lên vàng trán Dương Thù, nhẹ nhàng vuốt ve, khề dỗ dành đứa trẻ đang lâm bệnh của chàng.

Dương Thù cảm thấy mắt nóng rực, vội nhắm chặt lại, chậm chậm co người, dựa sát vào đầu gối Ứng Sùng Ưu.

Nhận ra hành động của hắn, Ứng Sùng Ưu cho rằng Dương Thù bị lạnh, vội vàng đưa tay kéo sát lại, ôm chặt vào lòng. Lúc này áo ngoài của cả hai vẫn đang hong bên đống lửa, mỗi người chỉ còn mặc một chiếc quần mỏng, da thịt dính vào nhau, nóng rực.

“Người yên tâm, Hịch Ninh quân chỉ nhân cơ hội tập kích, cầm cự chẳng được bao lâu đâu. Trịnh Lân phát hiện tình hình khác thường nhất định sẽ nhanh

chóng dẹp sạch bọn chúng.” Ứng Sùng Ưu từ từ chỉnh lại tư thế, đoạn an ủi, “Thần nghĩ muộn nhất đến sớm mai, đại tướng quân sẽ tìm được chúng ta, người cố gắng chịu đựng một chút, được không?”

Dương Thù định nói cho Ứng Sùng Ưu biết mình đã khỏe hơn nhiều rồi, nhưng cảm giác được ôm lấy thật dễ chịu, nên hắn ghì lại những lời trên môi, áp tai vào lồng ngực chàng. Cảm giác giống như những ngày còn ở trong cung, cùng chung một chiếc giường, lặng im nghe tiếng tim đập đều đều. Nhưng càng nghe, hơi thở vốn đã đều đặn lại trở nên gấp gáp, Dương Thù chỉ cảm thấy làn da ấm áp, mềm mịn đang dính sát bên má có một sức hút kỳ lạ, khiến đôi môi đang trong cơn khát bất giác gặm sát lại, không ngừng hôn dọc lên trên. Trong một khoảnh khắc kích động, hắn đã đẩy Ứng Sùng Ưu nằm ngửa xuống.

Ứng Sùng Ưu đang định hát ru thì đột nhiên bị tấn công, trở tay không kịp, cơ thể mềm nhũn, chỉ thấy một bàn tay vừa len sâu xuống, mơn trớn dọc đùi.

“Dương Thù! Người làm gì vậy?!” Giọng chàng khô khốc, vì phản ứng tự nhiên của nam nhi mà thở dốc, khiến uy nghiêm trong lời nói giảm đi một nửa. Trong lúc giây giụa, Ứng Sùng Ưu cảm nhận được cơ thể đang nóng rực của Dương Thù. Cho rằng hắn sốt cao nên tinh thần không tỉnh táo, chàng vội cắn chặt răng cố kìm nén phần dục vọng do Dương Thù dằn gợi đang nảy sinh trong lòng. Ứng Sùng Ưu nắm chặt hai bàn tay Dương Thù, cố gắng lật hắn lại, ngăn chặn đũa trẻ này làm tới bước nữa.

“Được rồi, Dương Thù, người nhìn cho rõ ràng, là thần... là phu tử... người tưởng là ai vậy?” Ứng Sùng Ưu đưa tay với lấy tấm áo vẫn chưa khô hẳn, thấm những giọt mồ hôi đang lăn trên trán Dương Thù, đoạn dịu dàng, “Vết thương của người không nhẹ, hãy trấn tĩnh lại... hít thở sâu...”

Dương Thù đỏ bừng mặt nhìn Ứng Sùng Ưu chăm chăm, hơi thở bỏng cháy, hai mắt toàn tơ máu, người run rẩy vì cố hết sức khống chế bản thân.

Đây không phải lần đầu tiên hắn nảy sinh dục vọng đối với phu tử. Nhưng chưa hiểu rõ về mối quan hệ giữa tình cảm và dục vọng, Dương Thù không hiểu phản ứng không hợp lẽ thường này là đúng hay sai. Thêm vào đó, trước nay Ứng Sùng Ưu luôn nghiêm khắc, vô cùng xem trọng lễ nghĩa, Dương Thù e rằng không cẩn thận sẽ khiến chàng trở mặt, bởi vậy chỉ còn cách gượng ép bản thân, cố gắng tiếp tục nhẫn nại.

Chỉ là ngày qua ngày, càng nhẫn nại bao nhiêu hắn lại càng thấy giày vò đau khổ bấy nhiêu, một nỗi phiền muộn không thể nguôi ngoai, một nỗi đau khổ không biết tỏ cùng ai.

“Tại sao vẫn chưa hạ sốt.” Ứng Sùng Ưu lo lắng, lăm bắm tự nhủ, định đứng dậy đi kiếm ít nước sạch, không ngờ vừa động dậy đã bị Dương Thù ôm chặt.

“Người đừng đi, ta sẽ không làm càn nữa, người đừng đi...” Dương Thù nhắm mắt, hơi thở hỗn hển, ngón tay đan chặt vào nhau.

Ứng Sùng Ưu chỉ cảm thấy một tình thương vô bờ bến dành cho đứa trẻ này, chàng nung mắt Dương Thù, dịu dàng nói, “Thần không đi đâu nữa, thần sẽ luôn ở bên cạnh... Người ngủ đi, trời sáng ra là mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn...”

Dương Thù âm thầm nghiền chặt răng, cố ghìm cảm giác tê dại đang cuộn cuộn khắp người vì những vỗ về dịu dàng của Ứng Sùng Ưu, lật người, một lần nữa ôm chặt lấy thắt lưng chàng.

Đêm hôm đó, hai người ôm nhau, dần đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, tiếng chim hót rộn ràng, Dương Thù từ từ mở mắt ra, vươn vai, đột nhiên phát hiện bên cạnh trống không, hấn chồm dậy, nhìn thấy Ứng Sùng Ưu đang ngồi quay lưng về phía mình trước cửa động mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người làm gì vậy?”

“A!” Ứng Sùng Ưu ngạc nhiên quay đầu lại, động tác đầu tiên là đưa tay sờ trán Dương Thù.

“Hết sốt rồi.” Trời đã sáng, cũng đã hạ sốt, giọng Dương Thù bình thường trở lại, duy ánh mắt nhìn Ứng Sùng Ưu vẫn phức tạp như vậy, hấn hỏi lấy lệ, “Người đang đẽo gì vậy?”

“Thần muốn làm một chiếc lược đơn giản.” Ứng Sùng Ưu lấy một miếng gỗ khác, dùng con dao găm nhỏ giắt bên mình tiếp tục gọt.

“Lược để làm gì?”

Ứng Sùng Ưu liếc nhìn mái tóc rối bời của Dương Thù, bật cười, “Để chải đầu cho người, thần tử sắp tìm đến đây, cho dù thế nào thì bệ hạ cũng phải giữ uy nghi của một đế vương.”

Dương Thù nhắc chân, nhào người ngồi xuống bên cạnh chàng, lặng lẽ nhìn chàng đẽo đẽo gọt gọt miếng gỗ, bỗng gọi, “Sùng Ưu...”

“Có.”

“Tại sao người lại tốt với trẫm như vậy?”

Ứng Sùng Ưu hơi giật mình, vẫn trả lời như trước, “Trung quân là trách nhiệm của một thần tử...”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Con dao trong tay đột nhiên khựng lại, rồi tiếp tục động đậy, “Vâng...” Dương Thù quay đầu sang phía khác, cắn chặt môi.

Sau khoảng một tuần trà, Ứng Sùng Ưu làm xong chiếc lược, đứng dậy chải tóc cho Dương Thù. Vị hoàng đế trẻ cúi đầu ngoan ngoãn chiều theo ý chàng, tâm trí ngổn ngang bao nhiêu suy nghĩ phức tạp, nhưng hẳn yên lặng không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều ngày thứ hai sau khi doanh trại bị tấn công, cuối cùng Ứng Lâm và binh sĩ cũng tìm được chủ quân. Khi hoàng đế thân mặc giáp vàng xuất hiện dưới vương kỳ, toàn bộ đội quân từ chủ soái đến binh sĩ đều quỳ rạp xuống, khóc nức nở.

“Việc nằm ngoài dự kiến, không phải lỗi của các khanh, tất cả bình thân.” Dương Thù đích thân đỡ vai Trịnh Lâm dậy, hiền từ an ủi.

“Thần hộ giá chậm trễ, tội đáng muôn chết, thỉnh bệ hạ trách phạt.” Trịnh Lâm nuốt nước mắt, sắc mặt xanh xao, có thể thấy từ hôm qua đến giờ đã lo lắng vô cùng, chưa hề chớp mắt nghỉ ngơi.

Từ khi thành lập đến nay, Diệm Linh quân mạnh như vũ bão, chưa từng nếm mùi thất bại. Lần này kẻ địch tấn công hoàng đế ngay trong địa bàn kiểm soát, mặc dù đã được Dương Thần sống chết phá vòng vây đến cấp báo, đồng thời trở về ứng cứu nhanh nhất có thể, nhưng lúc đó cũng đã muộn, năm trăm cận vệ Vũ Lâm chỉ còn lại một trăm, thần tử tùy giá bảy người thiệt mạng, trong đó người có phẩm cấp cao nhất là nhị phẩm tham chánh sứ, ngay hoàng đế cũng bị truy sát đến mức phải trút y phục vượt sông, ẩn mình trong sơn cốc. Nghĩ thế là ai nấy lại hổ thẹn với các binh sĩ đã khuất, toàn quân vô cùng phẫn nộ, thề sẽ rửa sạch nỗi nhục này.

Dương Thù biết rõ lúc này có an ủi Trịnh Lâm cũng vô dụng, liền cử Trịnh đại tướng quân đi xử lý đám du mục và tàn quân của Hịch Ninh để xoa dịu phần nào sự phẫn nộ trong y. Các thần tử thoát chết cũng lần lượt kéo về doanh trại, Dương Thù nghĩ đến nhiều người đã bỏ mạng trong lòng không khỏi thương xót, ra lệnh đi tìm thi thể, tiến hành lễ truy phong.

Năm ngày sau, kỵ binh của tộc du mục đã bị dẹp đến một nửa, chỉ còn lại vài trăm tên tháo chạy về đại mạc. Quân Hịch Ninh như bầy thú bị bao vây, chỉ cần bị tấn công là lập tức tan tác, tháo chạy về hướng nam, bị Diệm Linh quân đang mang lửa hận trong lòng nhất loạt truy sát, thương vong nặng nề, còn lại khoảng năm ngàn người tháo chạy về đại bản doanh phía nam Lạc Thủy. Diệm Linh quân chưa thỏa cơn giận, nỗi phẫn uất trong lòng chưa tiêu tan. Thanh Ích quân và Tế Châu quân vẫn thuận lợi, lúc này mới hay tin, tướng lĩnh cấp cao vô cùng kinh hãi, lập tức bắc tiến ngay trong đêm, lần lượt đến vấn an.

Trong suốt hành trình, Dương Thù luôn hy vọng mỗi Nguy hiểm vừa qua là do xảy ra việc ngoài ý muốn trong quá trình truyền chỉ dụ, nhưng khi đến An Châu dựng trại, khâm sai bẩm báo rằng đã đích thân giao chỉ dụ cho Ngụy vương, đồng thời có ấn xác nhận làm bằng thì không khí mới trở nên nhộn nhạo, thần tử hay binh sĩ tam quân cũng đều phần nộ. Ngay cả Nguyên Võ hầu, người có mối thâm giao bao năm với Ngụy vương cũng nộ khí xung thiên, lập tức thỉnh cầu hoàng thượng đi bắt Ngụy vương về thẩm vấn.

Giờ là lúc đục nước béo cò, Ngụy vương làm chủ Bình Thành nhiều năm, cũng gây nên biết bao ân oán, huông chi thân đang mang tội kháng chỉ, đại nghịch bất đạo, cố tình đẩy hoàng đế đến chỗ chết nên những lời chửi mắng rầm rộ công khai, duy có một người bán mạng trần tình cho Ngụy vương.

“Sùng Ưu, đến nước này rồi ngươi còn bảo vệ cho Ngụy vương sao?”
Dương Thù phần nộ, “Không phải ngươi đang phát sốt đây chứ?”

Từ khi gia nhập Vương sư, Dương Thần đã không ưa Ngụy vương, thêm vào đó y lại là sư huynh của Ứng Sùng Ưu, nói năng không phải để ý như người khác, bèn lạnh lùng xen ngang, “Sùng Ưu, Ngụy vương cậy công tự đại, điều này ai nấy đều sớm nhìn ra, chỉ là hoàng thượng khoan dung nhân hậu, nhường nhịn hết lần này đến lần khác. Nhưng bây giờ lão vương gia đại nghịch, đó là tội chết, tội tru đi cứu tộc, nếu hoàng thượng còn cố tình tha tội chỉ sợ tổn hại quân uy, trên dưới không phục. Ta biết đệ trước nay nhân hậu, nhưng nếu lần này đệ còn cầu xin cho Ngụy vương gia thì ta chỉ có thể nói đó là sự nhu nhược của đàn bà.”

Ứng Sùng Ưu nói tình nói lý một hồi, miệng lưỡi sớm đã khô khốc, làm gì còn để ý đến những lời của Dương Thần. Chàng chỉ nhìn thẳng vào Dương Thù, dốc lòng khuyên nhủ, “Ngụy vương là lão thần nâng đỡ người, ân tình sâu như biển, không ai sánh kịp, cho dù thế nào cũng tuyệt đối không thể đem đi tra khảo.”

Dương Thù hừ một tiếng, “Lẽ nào vì Ngụy vương công lớn thì được phép có suy nghĩ bất chính sao.”

“Ngụy vương hành sự quả sai sót, nhưng trước khi xác nhận thì sao có thể quy kết ông ta tội đại nghịch được.”

“Đến tra xét ngươi cũng không đồng ý thì trăm xác nhận bằng cách nào đây?”

“Bệ hạ hãy phái một người đi hỏi cho ra nhẽ, hãy cho Ngụy vương một cơ hội thanh minh.”

“Sự thực là như vậy, còn gì để thanh minh.”

“Bệ hạ,” Sùng Ưu tiến gần một bước, quỳ xuống trước đầu gối Dương Thù, nắm chặt lấy tay hắn, “Ngụy vương đã hao tổn biết bao công sức vì bệ hạ, lẽ nào ngay cả quyền được thanh minh cũng không thể có.”

Dương Thù cảm nhận đôi bàn tay giá lạnh của Ứng Sùng Ưu, một viên trân châu lăn vào lòng bàn tay hắn, để lại một cảm giác đanh cứng. Đột nhiên nhớ tới ba viên trân châu từng ban cho Ứng Sùng Ưu, hắn thâm giật mình.

“Bệ hạ nghĩ kỹ mà xem, nếu người trong thiên hạ biết được ngay cả Ngụy vương còn làm phản thì bệ hạ sẽ khó xử như thế nào?” Ứng Sùng Ưu nhỏ nhẹ khuyên giải, “Thỉnh bệ hạ chuẩn tấu, phái đặc sứ của thiên tử, để Ngụy vương có câu trả lời thích đáng cho người.”

Dương Thù thở dài, nắm chặt viên trân châu trong lòng bàn tay, trong lòng biết rõ không thể thắng được, đành nói, “Vậy hãy làm theo lời người. Dương Thần, người thay trăm...”

“Bệ hạ,” Ứng Sùng Ưu biết rõ, trước nay tam sư huynh luôn có thành kiến với Ngụy vương, lập tức phản đối, “Nếu người đã khai ân, chi bằng để vi thần phụng chỉ đến Bình Thành một chuyến.”

“Sao có thể?!” Dương Thù lập tức từ chối, “Lòng người khó đoán, người đi như vậy quá nguy hiểm.”

“Thần là lựa chọn an toàn hơn những người khác.” Ứng Sùng Ưu chậm rãi khuyên giải, “Sự thể đã đến nước này, nhất định có uẩn khúc. Thần là cận thần bên cạnh thiên tử, bởi vậy những lời thần nói sẽ được Ngụy vương tin tưởng, thêm vào đó gia phụ cũng là bạn chí cốt lâu năm của Ngụy vương, luận công luận tư, thần đều là người thích hợp nhất, mong bệ hạ chớ lo lắng.”

Dương Thù nhìn chằm chằm Ứng Sùng Ưu, mím chặt môi không nói nửa lời.

Ứng Sùng Ưu thấy Dương Thù không tiếp tục phủ quyết nữa, cho rằng người đã nghe theo, liền thở phào nhẹ nhõm, đang định lui xuống soạn chiếu thì bị Dương Thù túm chặt cổ tay, kéo mạnh, “Trẫm không cho phép, người tuyệt đối không được đi!”

“Bệ hạ,” Ứng Sùng Ưu kinh ngạc, “Những lý do của thần, người không hiểu sao.”

Dương Thù cau mày nhìn chàng, hồi lâu mới nghiêng răng nói, “Không giống nhau!”

Câu nói không đầu không cuối, quần thần trong trường đều ngây người, không sao hiểu được ý tứ sâu xa trong câu nói của hoàng đế bệ hạ. Ngược lại,

khi con kinh ngạc qua đi, dường như có một tia sáng xuyên qua tiềm thức, Ứng Sùng Ưu chỉ chớp mắt đã hiểu ý Dương Thù. Đứa trẻ đó muốn nói, “Người đừng giảng đạo lý với ta nữa, những đạo lý này ta đều hiểu, ta cũng biết điều người nói hoàn toàn đúng, nhưng để người gánh vác việc này thì không được, bởi vì người và những người khác không giống nhau!”

Lòng chàng dâng trào một cảm xúc khó tả, vừa chua xót vừa ngọt ngào, vừa mềm mại vừa ấm áp. Cảm giác cay cay xộc lên sống mũi, dường như cổ tình muốn nước mắt người ta tuôn rơi. Thật ra, sâu thẳm trong tim, chàng đang chìm đắm trong cảm giác được Dương Thù coi trọng, thực sự vô cùng hạnh phúc. Đáng tiếc, cho dù trái tim u mê nhưng lý trí vẫn không ngừng ra lệnh cho chàng phải tỉnh táo.

“Bệ hạ, tình thế trước mắt vô cùng nhạy cảm, Ngụy vương nhất định đang rất sợ hãi, bởi vậy không thể phái các võ tướng đi. Còn các văn thần tùy giá, nếu không thiệt mạng trong trận chiến vừa rồi thì cũng thương tích đầy mình, không thể xuất phát lúc này. Thỉnh bệ hạ mau chóng hạ chỉ, cử vi thần đến Bình Thành!”

Dương Thù xua tay, “Không cần nói nữa, trẫm không muốn nghe...”

“Ứng đại nhân,” Trịnh Lâm thấy tình hình không ổn, vội đến khuyên giải, “Ý bệ hạ đã quyết, đại nhân đừng nên cố chấp nữa.”

Ứng Sùng Ưu nhìn vẻ mặt kiên định sắt đá của Dương Thù, lòng vẫn không nguôi, đành quỳ xuống một lần nữa.

“Người có câu xin cũng vô dụng, trẫm quyết không để người đi.” Dương Thù giận dữ.

“Lúc bệ hạ bị khống chế ở đế đô, Ngụy vương đã vì người chịu không ít gian khổ, hôm nay tội danh chưa rõ ràng, người lại chẳng hề thương xót lão nhân gia. Mặc dù quả thật là ý chỉ của thiên tử, nhưng người không sợ trái tim của các lão thần khác cũng ngầm nguôi lạnh sao.”

Ánh mắt Dương Thù như lóe sáng, sắc mặt trở nên lãnh đạm, nhìn xoáy vào mắt Sùng Ưu, “Người nói vậy là có ý gì?”

Quần thần có mặt lúc này đều có quan hệ rất tốt với Ứng Sùng Ưu, nhưng khi nghe những lời nói của chàng cũng cảm thấy hơi quá đáng, Ứng Lâm vội tiến lên, “Sùng Ưu, việc này rõ ràng do Ngụy vương kháng chỉ trước, bệ hạ đã đủ nhân từ rồi, đệ đừng ăn nói hàm hồ.”

Ứng Sùng Ưu buồn bã mỉm cười, ánh mắt u ám, “Nhớ năm nào vừa đặt chân đến Bình Thành, lúc gặp mặt Ngụy vương, quần thần xúc động. Hôm nay nhất

thời sai sót, dưới uy nghiêm của thiên tử, ân tình ngày nào chỉ như mây khói... Không hiểu sao, vì thần đột nhiên cảm thấy có chút đồng cảm...”

Ứng Sùng Ưu ám chỉ sâu xa, cố ý kích động Dương Thù. Trịnh Lâm không biết tình thầy trò giữa hai người nên không hiểu chàng đang nói gì. Nhưng cũng những lời đó xuyên vào tai Dương Thù, từng chữ thấu xương, từng lời thất ruột, cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong lòng, nhất thời giận đến mức mặt mày biến sắc.

“Được ngươi nói đúng! Nếu ngươi đã không tin tưởng trẫm, nếu ngươi cho rằng trẫm bạc tình bạc nghĩa, vậy trẫm chỉ còn cách giúp ngươi thỏa mong ước!” Dương Thù phẫn nộ, bước đến phía sau án, nhanh tay viết một đạo chỉ dụ, mực vừa ráo liền ném xuống trước mặt Ứng Sùng Ưu, “Ngươi muốn đi thì đi! Nếu Ngụy vương không có câu trả lời thích đáng, ngươi cũng đừng trách trẫm vô tình!”

Mặc dù đã đạt được mục đích, nhưng Dương Thù nói cho cùng là người Ứng Sùng Ưu yêu thương nhất, nhìn bộ dạng tức giận của hắn, vị đế sư trẻ không khỏi tủi lòng, nhất chỉ dụ dưới đất lên, đang muốn dùng lời lẽ mềm mỏng để xin lỗi thì Dương Thù đã đập mạnh bàn, giận dữ, “Lui xuống! Lui xuống! Tất cả lui xuống hết cho trẫm!”

Quần thần hồn xiêu phách lạc, vội vàng hành lễ cáo lui, Ứng Lâm sợ đường đệ nói thêm nữa bèn lôi tuột chàng ra ngoài, đi xa đến hơn chục trượng mới bắt đầu trách móc, “Tiểu Ưu, đệ điên rồi sao? Ngụy vương gia có đáng để đệ mạo hiểm như vậy không? Nghe xem đệ đã nói những lời tốt đẹp gì, đừng nói là hoàng thượng, ngay cả ta còn thấy tức giận thay!”

“Cũng không hẳn là vì Ngụy vương... Việc này không chỉ liên quan đến một mình lão vương gia, mà còn hàng chục vạn quân sĩ Bình Thành, cả Ngụy phi nương nương đang trú tại Bình Thành, tất cả đều là người trong cuộc, không thể không nghĩ đến.”

“Đệ đó, nghĩ cho lắm vào lại không nghĩ đến bản thân!” Ứng Lâm trách móc, “Đệ có hiểu thế nào là ‘lòng vua khó dò’ không? Ta thực sự lo lắng thay cho đệ, rõ ràng tính cách trước nay ôn hòa mà sao lại có chấp đến mức đó? Suốt hai năm qua, đã bao lần đệ tranh cãi rồi lại làm hòa với hoàng thượng? Người là quân còn đệ là thần, cố tình cãi lời chỉ có đệ thiệt thòi thôi. Hơn nữa, việc lần này là đệ không đúng, nghe lời huynh, chủ động đến tạ tội với bệ hạ trước đi.”

“Yên tâm, sau khi truyền chỉ dụ đến Bình Thành, đệ sẽ tìm người tạ tội.” Ứng Sùng Ưu gượng cười, “Làm phiền Ứng tướng quân chọn ra mấy người tùy tùng, chắc tướng quân không nỡ để đệ đệ một mình đi làm sứ thần cho thiên tử, đúng không?”

Ứng Lâm rũ vai, bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn Sùng Ưu, “Thật không chịu nổi đê, được rồi, ta sẽ cử người hộ tống.”

Trịnh Lâm và Dương Thần bước ra khỏi lều trại cũng quan tâm không kém, luôn đi theo sau, vì lễ tiết nên đứng ở một đoạn xa để tránh làm phiền đến cuộc trò chuyện của hai huynh đệ, lúc này thấy Ứng Lâm vẫy tay gọi liền cùng nhau đi đến.

“Đại tướng quân, thị vệ đi theo Sùng Ưu quá ít, ta muốn chọn thêm mấy người nữa hộ tống, tướng quân thấy...” Ứng Lâm làm theo quy định, hỏi ý kiến cấp trên.

“Việc này là đương nhiên.” Trịnh Lâm cười ôn hòa, “Ứng học sĩ có tấm lòng nhân hậu, mặt tướng vô cùng kính trọng. Chỉ có điều doanh trại Bình Thành không giống Diệm Linh, Ứng đại nhân phải hết sức cẩn thận.”

“Đa tạ.” Ứng Sùng Ưu mỉm cười, gật đầu. Chàng cảm thấy Dương Thần đứng bên cạnh đang chăm chăm nhìn chàng bằng ánh mắt kỳ lạ, cảm giác không thoải mái cho lắm.

“Vậy ta đi trước chuẩn bị. Tiểu Ưu, đệ định lúc nào xuất phát?”

“Càng nhanh càng tốt.”

“Vậy nửa canh giờ sau, chúng ta gặp nhau ngoài cửa doanh trại.” Ứng Lâm tính tình thoải mái, từ giã xong lập tức rời đi. Trịnh Lâm cũng nói chuyện phiếm thêm vài câu, nhưng chủ soái dù sao vẫn bận bịu công việc, lát sau cũng vội vã cáo từ, chỉ còn lại một mình Dương Thần khoanh tay trước ngực, không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn Sùng Ưu.

“Huynh nhìn gì vậy? Mặc dù huynh luôn có ác cảm với Ngụy vương, nhưng nói cho cùng lão vương gia vẫn là công thần, không thể tùy tiện xét tội, đạo lý này không phải huynh không hiểu đấy chứ.” Ứng Sùng Ưu cảm thấy ánh mắt Dương Thần nhìn mình có chút kỳ lạ, đành lên tiếng trước.

“Không phải ta để ý điều này.” Dương Thần điềm đạm, ánh mắt vẫn thăm dò, “Đê và hoàng thượng... trước khi lên đường đến Bình Thành, không còn qua lại gì khác sao?”

Ứng Sùng Ưu giật mình, “Đương nhiên là không...”

“Ta luôn cảm thấy tình cảm giữa hai người sâu đậm hơn thế... Hôm nay hoàng thượng bị đê làm cho tức muốn thổ huyết nhưng lại vẫn nhẫn nhịn... Không biết đê có phát giác ra đôi lúc đệ hạ nhìn đê bằng ánh mắt rất kỳ lạ, giống như là...” Dương Thần dừng lại một hơi, cơ hồ như đang nghĩ xem nên

diễn đạt thế nào cho chính xác, “Như thế đối với bệ hạ, đệ không chỉ đơn thuần là một thần tử...”

“Huynh suy diễn rồi,” Ứng Sùng Ưu hơi mắt bình tĩnh, quay lại hỏi Dương Thần, “Không phải thần tử thì là gì.”

“Tiểu Ưu,” Dương Thần túm lấy cánh tay chàng, kéo gần lại. “Ta là người từng trải, cũng là người ngoài cuộc, phán đoán của ta chắc chắn chính xác hơn đệ. Tình cảm hoàng thượng dành cho đệ không hề đơn giản, đệ cần chú ý.”

Ứng Sùng Ưu bị Dương Thần nói trúng nỗi lo chắt chứa trong lòng bấy lâu, vô thức kháng cự, “Huynh tưởng ai cũng giống huynh sao? Đệ là nam nhi, là thần tử của hoàng thượng, người ưu ái hơn một chút cũng chỉ vì đệ từng cùng người trải qua phong ba bão táp, vượt đỉnh Vệ Lĩnh, đồng sinh cộng tử một phen...”

“Chỉ như vậy thì tốt,” Dương Thần vẻ mặt nghiêm trọng, túm chặt lấy Ứng Sùng Ưu không buông, “Tiểu Ưu, đệ nghe ta nói, cho dù hoàng thượng nghĩ thế nào, đệ tuyệt đối không được động lòng. Đệ phải biết người là thiên tử chí tôn, một khi trái tim rung động, sau này người chịu thiệt chính là đệ...”

Ứng Sùng Ưu cảm thấy nóng mặt, giận dữ, “Huynh nói linh tinh gì vậy?”

“Đúng, ta biết dựa vào những việc trước đây, ta không có tư cách để khuyên đệ. Nhưng xin đệ hãy tin ta, mặc dù đã chia tay nhưng ta thực lòng vẫn rất quan tâm đến đệ, ta không muốn thấy đệ gặp bất hạnh... Hoàng thượng vẫn là hoàng thượng nắm trong tay quyền sinh sát, nếu sau này đệ không còn tình cảm với người nữa, người vẫn không muốn buông tay thì đệ tuyệt đối không thể rời đi. Ngược lại, nếu tình cảm của người dành cho đệ nhạt phai trước, nửa đời sau của đệ lại càng bi thảm... Tóm lại, trong bất cứ tình huống nào, người yếu thế vẫn là đệ, đệ chớ hồ đồ...”

“Dương Thần!” Ứng Sùng Ưu nghe y nói càng lúc càng quá đáng, liền tức giận gạt tay y sang một bên, “Huynh hôm nay ăn nhầm phải gì vậy? Vô duyên vô cớ nói những lời này với đệ làm gì? Đệ và hoàng thượng chỉ đơn thuần là quan hệ quân thân mà thôi, huynh biến nó thành gì vậy?!”

“Ta xin lỗi,” Dương Thần vội vàng nói, “Ta biết vẫn chưa đến mức ấy, chỉ là đột nhiên cảm thấy lo lắng, không kiềm chế được nên đã nói những lời này. Đệ hãy hứa với ta, cho dù hoàng thượng có đối xử tốt với đệ đến mức nào đi chăng nữa, đệ cũng phải nhớ kỹ vị trí của người, tuyệt đối không được dao động, rõ chưa.”

Ứng Sùng Ưu hiểu rõ Dương Thần muốn tốt cho chàng, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi phiền nhiễu, liền trừng mắt, quay người đi thẳng về phía lầu trưởng của mình, không để ý đến y nữa.

Dương Thần đứng đó một hồi, thở dài rồi lại đuổi theo chàng, đi sát ngay phía sau.

Vào tới lều, Ứng Sùng Ưu giữ nguyên vẻ mặt, tự mình sắp xếp đồ đạc, khoác một tấm áo choàng lên người, lệnh cho thị vệ chuẩn bị một số vật dụng mang theo, đoạn bước ra ngoài, tháo dây buộc ngựa trên chiếc cổng gỗ trước cửa lều.

Lúc này Ứng Lâm đã chọn được mấy binh sĩ đặc lực đưa đến, một số đồng liêu cũng đến tiễn chàng, Dương Thần không có cơ hội nói tiếp nữa, chỉ đành lặng im, âm thầm đứng bên cạnh.

Ứng Sùng Ưu khách sáo từ biệt những người đến tiễn, không muốn trùng trình lâu hơn liền nhảy lên ngựa, dẫn đầu đội người ngựa phóng thẳng về hướng tây.

Đúng lúc ra roi thúc ngựa, phía sau đột nhiên vang đến một âm thanh trầm thấp, “Tiểu Ưu...”

Ứng Sùng Ưu nắm chặt cương ngựa, do dự một hồi, cuối cùng vẫn từ từ quay đầu lại.

Dương Thần đuổi theo, ngẩng đầu nhìn Sùng Ưu bằng ánh mắt chứa chan tình cảm ấm áp quen thuộc. Khi mắt họ giao nhau, tim Ứng Sùng Ưu không khỏi loạn nhịp.

Mối tình ngọt ngào thời niên thiếu đã qua, mặc dù đã bị thời gian xóa nhòa nhưng vẫn không thể tránh khỏi đôi lúc đau xót, tựa như một tấm gương sừng sững trước mặt, nhắc nhở chàng cái giá phải trả khi động lòng.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng sâu thẳm trong lòng Ứng Sùng Ưu hiểu rõ, những lời khuyên của tam sư huynh thật ra không hề sai.

“Đệ biết rồi, đệ sẽ chú ý.”

Cuối cùng cũng nhận được lời cam kết, vị trung thư trẻ tuổi vừa được thăng chức thử phò nhẹ nhõm, như thể vừa trút được một gánh nặng trong lòng.